

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ RENE BERTON

Η ΤΡΕΛΛΗ

ΚΕΙΝΟ τὸ βράδι, ὅταν βγήκε ἀπὸ τὴ Λέσχη, ὁ Πῶλ Μαλαῖν ἀποφάσισε νὰ κἀν ἕναν περὶπατο στὴν ἀγοράκιᾶ. Ἡ νύχτα ἦταν ὁμορφη, γεμάτη ἀστρά. Κάθισε σ' ἕνα βράχο κ' ἄρχισε νὰ ρεμβάζῃ. Ἡ θάλασσα ἀπλώνονταν μπροστά του σιωπηλῇ, γαλήνια, γεμάτη μυστήριο.

— Ὡ, πὸς ἤθελα ν' ἀγαποῦσα ἕνα γερό, ἀλλοτινὸ κορίτσι, μὰ κόρη ψαρῶδων, ποὺ νὰ μὴ μοιάξῃ καθόλου μὲ τὰ κορίτσια τοῦ σαλονιοῦ, συλλογίστηκε.

Ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, εἶδε ἔξωφρα ἀνάμεσα στοὺς βράχους ἕνα κορίτσι ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖρα της ἕνα καλάθι. Φοροῦσε μὴ βαθυχρῶμη, τριμμένη φουσάτα κ' ἕνα μαῖθο μαντήλι στὸ κεφάλι. Τὸ κορίμι της ἦταν σφιχτὸ, καλοδεμένο, καὶ καθὼς ἔσκαβε, τὸ φῶρμά της κολλοῦσε ἐπάνω της κ' ἄφινε νὰ φαίνονται ἡ ὄμορφες γραμμὲς τοῦ σώματός της.

— Νά, ἕνα τέτοιο κορίτσι ὄνειρευόμουν! ψιθύρισε ὁ Πῶλ. Καὶ συνέχισε: Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴ γνωρίσω...

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ βράχο ὅπου καθόταν καὶ πέρασε μπρῶς ἀπ' τὴ νέα κυττάζοντάς την προσεκτικὰ. Δὲν ἦταν ὁμορφη, ἦταν ὁμις εἴρωστη, σφιγγηλὴ, πράγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τὴν ἐπιθυμῇ ἴσως.

Τὸ κορίτσι, περνώντας ἀπὸ τὸν ἕνα βράχο στὸν ἄλλο, μάζεψε κοχύλια ἀπὸ τὸ γαλῶ καὶ τάρριξε μέσα στὸ καλάθι της, χωρὶς νὰ προσέχῃ καθόλου τὸν Πῶλ, ὁ ὁποῖος τὴν παρακολούθησε μὲ λαχτάρα καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ πάσῃ κοντέντα μαζί της.

Ἐξάρνα ὁ Πῶλ, πλυσίζοντάς την, ἔβγαλε ἕνα ἔκατοστάριχο ἀπὸ τὸ ποροτόφι του, κ' ἄφου τῆς τὸ ἔδειξε, τῆς εἶπε:

— Τὸ βλέπετε αὐτό; Εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ τὸ δώσω, ἂν εἴλης νὰ καθίσουμε μαζί σ' αὐτὸ τὸ βράχο...

Τὸ κορίτσι ἄφου τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια στὰ μάτια, χαμογέλασε καὶ εἶπε μὲ προθυμίᾳ:

— Ὡ, ἔρχομαι! Ἐρχομαι ἀμέσως!

Καὶ τὸν ἀκολούθησε τρέχοντας.

Ὅταν βρέθηκαν μαζί ἐπάνω στὸ βράχο, ὁ Πῶλ τὴν ἐκτίταξε ἀμήλως, διατακτικῶς γιὰ μὴ στιγμή, μὴν τολμώντας νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθηματά του. Τὸ βλέμμα της, ἡ ἀνησυχία ἔκφρασις τοῦ προσώπου της, τοῦ ἔκαναν ἔξαμετρητῆ ἐντύπωση.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

Ἐξάρνα τὴ ρώτησε, προσπαθώντας νὰ καταστήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸ γλυκύτερη τὴ φωνή του:

- Πῶς λέγεσαι, μικρῇ μου;
- Ἰωάννα, ἀποκριθῆκε ἐκείνη.
- Ὁ πατέρας σου τί δουλειά κάνει;
- Ἐινε ψαφὸς κ' ἔχει δικὴ τὸν ψαρόβαρκα. Ἐγὼ μαζεύω κοχύλια ὅταν λιγοστεύουν τὰ νερά καὶ τὰ πωλάω στὴν ἀγορά.
- Καὶ πὸς περνᾷς τὸν καιρό σου; Ἐχεις καμμιά φιλενάδα... κανένα φίλο;...

Τὸ κορίτσι χαμογέλασε θλιβερά, —Κανένας δὲν μὲ πλησιάζει, κίστε, εἶπε. Ὁ κόσμος μὲ περνάει γιὰ τρελλή... Γυρίζω πάντα μόνη μου καὶ τὰ περισσότερα κρατάω τὰ περὶνὸ κοντὰ σ' ἄρογιαλά, ἀναπνώντας τὸ ρόχθλο τὸν μιάσματὸν ποὺ ἀπάζουν στὰ πόδια μου, παρῶς δὲ ἀκούω τὴ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Γιάννη, νὰ μοῦ ψιθυρίξῃ λόγια ἀγάπης...

— Ποῦς εἶνε αὐτός ὁ Γιάννης;

— Ἐινε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου. Μιά νύχτα ποὺ ψαφάναε μὲ τὸν πατέρα μου, ἀνοιχτὰ στὸ πέλαγος, πλάκωσε μεγάλη φουρτούνα καὶ τὸν ἀρπάξεν τὰ κίματτα... Ὁ κόσμος λέει ὅτι πνίγηκε.

Ἐμεινε τρεῖς μῆνες στὸ κρεββάτι

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀκούω τὰ κακὰ λόγια τοῦ κόσμου καὶ τὸν περιμένο νὰ γυρίσῃ μιά μέρα...

— Τὸν ἀγαποῦσε τὸ Γιάννη; τὴ ρώτησε ὁ Παῦλος.

— Ναι, τὸν ἀγαποῦσα καὶ μ' ἀγαποῦσε κ' αὐτός, ἀποκριθῆκε ἡ Ἰωάννα, ἐνῶ τὰ μάτια της λαμποκοποῦσαν.

— Καὶ δὲν βρήκες κανένα ἄλλο φίλο στὸ διάστημα αὐτό; Δὲν ἐννοιοῦσε τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαπήσῃ κανένα ἄλλο παλληκάρι;

— Ὁχι. Μιά νύχτα, ἀτέξω ἀπ' τὴ Λέσχη, μ' ἀγάλλασε κάποιος καὶ μὲ φίλησε... Γύρισα τρομαγμένη κ' εἶδα μπροστά μου ἕνα γέρο ἄσχημο, κοκκαλιάρη, ὁ ὁποῖος μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ... Ἀφ' οὐραπιθῆσα τοῦ γέροντος νὰ τὸν ἐξαλλήσω ἀπὸ πάνω μου, ἔβγαλα τὰ παπούτσια μου καὶ τοῦ κατάφερα μ' αὐτὸ ἕνα δυνατὸ γυτίσμα στὸ κεφάλι. Ἐπειτα χύμηξα ἐπάνω του μὲ λῆσσα καὶ ἄρχισα νὰ τὸν χτυπῶ... νὰ τὸν χτυπῶ δυνατὰ... Ὁ γέρος σωρίστηκε κάτω νεκρός!

Ὁ Παῦλος, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, θυμῆθηκε ἀμέσως διὰ πῶς καροῦ κάποιος γέρος εἶχε βρεθῆ πράγματι νεκρὸς ἀπ' τὴ Λέσχη. Σίγουρα αὐτὴ τὸν εἶχε σκοτώσει! Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἄρχισε τότε νὰ τοῦ κἀν μεγάλη ἐντύπωση.

— Νά, μ' αὐτὸ τὸ παπούτσι τὸν σκοτώσα... τοῦ εἶπε ἡ νέα καὶ ἔδειξε τὸ παπούτσι της.

Ὁ Παῦλος ἀνατριχίωσε ὀλόκληρος.

— Ἄν σὲ φιλοῦσα κ' ἐγὼ, τὸ ἴδιο θάκανες καὶ σὲ μένα; τὴ ρώτησε.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ τόνο κατηγορηματικὸ, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά του. Ἐσὶ εἶσαι ὁμορφὸ παλληκάρι... Ἐχεις κόκκινα χεῖρη καὶ μοιάζεις τόσο πολὺ μὲ τὸ Γιάννη, τὸν ἀγαπημένο μου!

Ὁ Παῦλος κατάλαβε ὅτι εἶχε μπροστά του μιὰ τρελλή.

— Μ' ἀρίνεις νὰ σὲ φιλήσω λοιπόν;

— Ναι, εἶπε ἐκείνη, χαμηλώνοντας τὰ μάτια της.

Ὁ Παῦλος τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἔλυσε τὰ πλοῖσα, κατὰμιαρα μαλλιά της... Ἐπειτα, πινώντας τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυνὸ τὴν χεῖρα, τὴν ἐφίλησε γλυκὰ στὸ στόμα... Ποτέ του δὲν εἶχε νοιώσει τόσο γλυκὸ φίλο.

Ὅταν θέλησε ἀργότερα νὰ τῆς δώσῃ τὸ ἔκατοστάριχο ποὺ τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ, αὐτὴ δὲν τὸ ἔδεδχερκε.

— Δῶσε μου μόνο, ἂν θέλης, αὐτὸ τὸ λουλοῦδι ποὺ ἔχεις στὴ μπουτινεῖρα σου, τοῦ εἶπε.

Ὁ Παῦλος τῆς ἔδωσε προθύμα τὸ λουλοῦδι. Ἡ Ἰωάννα τὸ ἔβαλε στὸ μέτωπο.

Ὅταν ὁ Παῦλος ἔκανε νὰ φύγῃ, ἡ Ἰωάννα τὸν κράτησε.

— Μὴ φεύγεις, μὴ μ' ἀρίνεις μόνι! τοῦ εἶπε μὲ ὄρος παρακλητικὸ. Κάθισε λίγο ἀκόμα, μ' ἀρέσει τόσο πολὺ νὰ σὲ βλέπω...

— Πρέπει νὰ φύγω, πρέπει νὰ φύγω, εἶπε ἐκείνος.

— Ὡ, κἀθίσε! Μὴ φεύγεις! τὸν παρακαλοῦσε ἐκείνη. Γιατί εἶσαι τόσο κακός; Γιατί θέλεις νὰ μ' ἀρίσεις ἔρημη, μοναχῇ;

Καὶ τὸν τράβηξε κοντὰ της.

— Φίλησέ με... Φίλησέ με ὀπως πρῶτα! τοῦ εἶπε, ἐνῶ τὰ χεῖρη της ἔτρεμαν.

Ὁ Παῦλος δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ. Τὴν ἐφίλησε πάλι κ' ἔπειτα γέροντας τὸ κεφάλι του, ἐννοιοῦσε τὰ βλέφαρά του νὰ βαρῖνουν γλυκὰ... Σὲ λίγο τὸν πηρε ὁ ἔστρος στὰ γόνατα τῆς Ἰωάννας. Τὸ κορίτσι στὸ διάστημα αὐτὸ κυττοῦσε τὴ θάλασσα καὶ σιγαλοτροποῦσε.

Ὅταν ἔψπνισε ἀργότερα, εἶδε τρομαγμένος ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε ὑψωθῆ, εἶχε φουσκάσει ἐπικίνδυνα γύρω ἀπ' τὸ βράχο, —Σίγουρα ἔχεις χαμένα τὰ λογιά σου! τῆς εἶπε. Ἀφ' οὐ βλεπες ὅτι τὰ νερά ἄρχισαν νὰ φουσκώνουν, δὲν ἤξερες τὸσην ὥρα νὰ μὲ ἐπληθύνῃς;... Τί θὰ κάνουμε τώρα; Πῶς θὰ σωθοῦμε;

Κύτταξε μὲ τρομάρα τὴ θάλασσα κ' ἔκανε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ βράχο. Τὰ νερά ὑψονότουσαν ὀλοένα.

Τὸ κορίτσι ὅμως τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφωξε κάτω... Ἐπειτα ἔπεσε ἐπάνω του κ' ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ μὲ πάθος στὸ στόμα...

— Μὴ φοβάσαι, μὴν τρομάξεις, καλέ μου! τοῦ εἶπε μὲ γλυκὸ τρόπο. Ἡ θάλασσα εἶνε καλῆ... μὰς

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ένας έπαίτης μεγαλοεπιχειρηματίας !

Ένα από τ' αστυνομικά διαστήματα του Λουδίνου κατεδίωξε προ ημερών σε 15 λίφων πρόσωπα, επί εταπεινών, χάσιων γέρο Έθραϊών, επάνω στον όποιον, κατά την στιγμή της σύλληψής του, βρέθηκαν 200 λίρες.

Ο αστυνομικός που τον συνέλαβε ανέφερε ότι είχε ιδεί τον Έθραϊό αυτό, λίγη ώρα προτού τον συλλάβει, να παρακολουθεί, κτημένος άνευπατα, την τελετή των γάμων του γιου του. Μα πριν άνοια τελείωση το μυστήριο, ο γέρος έσπευσε να βγή απ' τη συναγωγή και, αφού μεταμορφώθηκε γρήγορα-γρήγορα σε κορφέλλιάρη, πήγε και στάθηκε στην πόρτα, ζητώντας από τους προσκελιμένους τον αριθμό τους.

Ο καταδικασθείς Έθραϊος έπαίτης είχε πάλαιούτος.

Η ηλικία του γάμου

Κατά τον Ούγγρον επιστήμονα Κίρσσι, ο οποίος ησχολήθη ειδικά με αυτό το ζήτημα, για έναν καλό γάμο απαιτούνται οι έξης αναλογίες ως προς την ηλικία των δύο συζύγων: Άνδρας 25 έτων με γυναίκα 19, 35 με 21, 40 με 24 και 45 με 29.

Τά νύχια τών ανθρώπων.

Το μέγεθος τών δονήτων του ανθρώπου ποικίλλει αναλόγως τών διαστάσεων. Οι δονήτες μας άνανεύονται καθολικώτερων ή μιν τών μικρών διαστάσεων σε διάστημα 120 ημερών, οι τών σε διάστημα 125 ημερών και οι τού μεγάλων σε διάστημα 130 ημερών. Τα νύχια όσων και τα μάλια άναπτύσσονται περισσότερο τα καλοκαίρια παρά το χειμώνα. Τα νύχια της δεξιάς χειρός άναπτύσσονται κάπως γρηγορότερα από τα νύχια της άριστεράς, το δε νύχι τού μεγάλου διαστάτων άναπτύσσεται ταχύτερον από τα άλλα. Μέχρι της ηλικίας τών έβδομηντα έτων τα νύχια τών ανθρώπων άνανεύονται 186 φορές, κάθε δαχτύλο δε περιέχει 7 νύχια μήκους 2 μέτρων και 15 δόντιων περίπου. Άν δεν έθωπαζε τα νύχια μας σε διάστημα ένος έτους, το μήκος τών θα έφθανε τα 31 χιλιοστόμετρα. Στο Σιάμι, στο Άνάμι και στην Κοκχίνα επάσχον άνθρώποι με νύχια μήκους 40 έως 45 χιλιοστών του μέτρου...

Ανατόλ Φράνς

αγαπά... Δεν βλέπετε τί γλυκά που τραγουδάει! Ο Παύλος σε μια στιγμή γλιτώθηκε από τα χέρια της κ' έκανε να φύγει, να σωθεί. Ένα τεράστιο θυμω κίημα τόν εκόλυσε κάτω...

Σαστισμένος, τρελλός από την τρομάρα του, έφραξε με μια ματιά φεικής τριγύρω του κ' έκανε να σιωπή. Η τρελλή τότε, πέφτοντας επάνω του τόν άγκάλιασε παράφορα και τού έλεπε με πικριμένη φωνή: - Βλέπετε... Βλέπετε... ή θάλασσα δεν σ' άφινει να φύγει! Έμεινε κοντά της έπάνω στο βράχο, μη ξέροντας τί να κάνει. Έκείνη τόν έσφιγγε δυνατά και τόν φίλιωσε παράφορα:

- Αγαπημένε μου!... Αγαπημένε μου!... Ήρθες επί τέλους! Σε μια στιγμή που είχε άλλοι την προσοχή της, ο Παύλος έέφυγε απ' τα χέρια της, πήδησε στο νερό κ' άρχισε να κολυμπάει. Τα κίματα τόν πέτασαν σε λίγο στη στεριά. Είχε γλιτώσει!...

Η νέα έμεινε επάνω στο βράχο σαστισμένη, λυπημένη, συντριβμένη. Στραγοπιθήριζε: - Μούφρες;... Αγαπημένε μου... Γιατί να μού φύγεις;... Το νερό όλο κ' ανέβαινε. Είχε φτάσει ως τα γόνατά της, ύστερα ως τή μέση της, μα δεν φαινόταν να την έφνοιάζε καθόλου.

- Πήδησε στο νερό!... Κολύμησε να γλιτώσεις, της φώναζε ο Παύλος ήτ' την άμμουδιά: Μα εκείνη φαινόταν σαν να μην τόν άκουγε. Στέκοταν εκεί σαν νεράιδα που ξεπρόβαλε απ' τα κίματα... Καί το νερό όλο κ' ανέβαινε, ως ποψάφες στο πηγάδι της: ως που τή σκέτασε ολοκληρω...

Ο Παύλος έφυγε ήτ' την άσρογαλιά τρωμαγμένος, συγκαταμένος βαθιά. Νόμισε πως είχε ιδεί κάποιο κακό όνειρο. Την ίδια μέρα άφρόστησε κ' έμεινε τρις μήνες στο κρεβάτι. Όταν σηκώθηκε και βγήκε έξω, κανείς πειά δεν μιλούσε για την τρελλή κρή που είχε πεθύνει. Τήν είχαν ξεχάσει...

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Συμβουλές για τούς μνηστευμένους

Ο δασκτής Θωμάς Γράχαμ, ο όποιος είχε περίφημος στην Καλλιφορνια, γιατί κατορθώνει πάντα να συμφιλιώνει τα άνδρόγυνα στις άναρήσιμες δίκες διαζυγίων που εκδικάζει, έξέδωσε πρό ημερών ένα μικρό βιβλαράκι με διάφορες συμβουλές για τούς μνηστευμένους.

Από τις συμβουλές αυτές, ή όποιες είναι πράγματι πολύ χαριτωμένες, μεταφέρουμε εδώ μερικώς:

- Μην παντρεύεστε ποτε, άν δεν είστε σε ηλικία να καταλάβετε καλά ό,τι κάνετε. Η νέες που παντρεύονται στα δεκαέξι τους χρόνια, στα δεκαεφτά εγκαταλείπονται συχνά από τούς συζύγους τών.

- Μην παίρνετε ποτε σύζυγο έναν άνδρα που σιχάινεται τούς πατέρας. Οι άνθρώποι που σιχάινονται τα ζώα, είναι άνικανοί ν' άποφασίσουν για τούς άνθρώπους.

- Μην παίρνετε ποτε για σύζυγο έναν άνδρα άπλως και μόνον γιατί είναι καλός χορευτής. Οι χορευτά έχουν το μάλω τους στα πόδια και το κεφάλι τους είναι άδειο.

- Μην παντρεύεστε ποτε έναν άνδρα, ο όποιος δεν διαβάσει την αλληθιτή στήλη τών εφημερίδων. Οι νέοι που δεν δείχνουν κανένα ενδιαφέρον για τα σπορ, δεν μπορούν να ενδιαφερόνται για τίποτε άλλο παρά μόνο για τον φατό τους. Είναι κακοί σύζυγοι.

Ο καφέ τού Βίκτωρος Ούγγω

Ο Βίκτωρ Ούγγω, όπως και πολλοί άλλοι μεγάλοι ποιητά και συγγραφέις, ήταν μανιώδης καφεπότης. Τού άρεσε όμοια ο καφές απούκτως πίκτος, χωρίς δηλαδή να είναι άνακατεμένος με σιγάλη ή σταμά, όπως συνήθιζον να τόν φτιάχνουν πολλοί.

Μία μέρα καθώς πλανιόταν σ' ένα από τα προάστεια τού Παρισιού, τού ήρθε ή φρεζί να πη έναν καφέ. Μπήκε λοιπόν σ' ένα ίσιο τα συνοικιακά μικρομάγαζα - τα όποια είναι συγγρόνως και καφενεία και τα βέγγες και μπαζιλιά - και ζήτησε να τού δώσουν σιγάλη. Ο καταστηματάχης τού έδωσε μια όσα, μα ο Βίκτωρ Ούγγω δεν άρέστησε σ' αυτή, ζήτησε κ' άλλη, ζήτησε να τού δώσουν όλη τή σιγάλη που έλίχε μέσα στο μαγάς.

Όταν τού τήν έδωσε, φώτισε τόν καταστηματάχης:

- Άυτό είναι πράγματι όλη ή σιγάλη που έχετε στο μαγάς σας;

- Μάλιστα, κύριε! τού απάντησε εκείνος.

- Όμοιά! έλεο ο ποιητής. Καί τώρα, φτιάξτε μου έναν καλό καφέ!...

Τά οιαγρέττα τού Ανατόλ Φράνς

Ο Ανατόλ Φράνς κάπνιζε κ' έξαιρετική ειχαρίστησι ειδικά οιαγρέττα από ειγάλυπτο, τα όποια τού είχαν συστήσει οι γιατροί, γιατί τ' υπέρφερε από όσια. Σχετικός διμείστο ο ίδιος το έξη; χαριτωμένο άνέκδοτο:

Πρό έτων έμεινε σε κάποιο ξενοδοχείο τής Νίκαιας, όπου παρθούσε. Ύστερα από λίγες ημέρες μετά την εγκατάστασι τού σ' αυτό, ένα πρού, ο ξενοδόχος παρουσιάστηκε μπροστά τού και, γενναίως στενωχώρια, τού έλεπε:

- Ξέρω ποιες έποχρώσεις μού επιβάλλει ή διαμονή στο ξενοδοχείο μου ένος ένδοξου άνθρώπου σαν και σάς... Προσπάθησα λοιπόν να τήν καταστήσω όσο το δυνατόν πιο εύχάριστη και άνετη...

- Καί τού κατορθώσατε! τόν δέχοντο ο Φράνς χαμογελώντας.

- Όχι, κύριε, όχι! φώναζε ο ξενοδόχος. Μés σ' το ξενοδοχείο, μερες τώρα, επικρατεί μια μωροψία άντιόσφηση, ή όποια άσφαλώς θα σας ένοχλή πολύ... Στην άρχή υπέθεσα πως προήγατο από την αικογένεια τών Αμερικανών που ήμνε πάνω από το διαμερίσμα σας και γι' αυτό τούς έδωσα... Μα και ήταν έρρωμα, είδα ότι ή μωροψία έξακολούθησε. Τότε υπέθεσα ότι προέχεται από τούς Άγγλους που καθόντουσαν δίπλα στο διαμερίσμα σας και τούς παρεκάλισα κ' α' αυτούς να φύγουν... Μα τίποτε, σεβαστεί μου διάδασκαλε. Η άντιόσφηση αυτή βρομα δεν ένοσει να διαλυθί...

Μά έξαμα, καθώς μιλούσε ο ξενοδόχος, άνένεινεσ βαθιά.

- Περιεργό! έλεο τότε. Εδώ ώριότως μυρίζει πιο πολύ.

Τότε ο Φράνς τού έζηρησε γενναίως:

- Θά είναι χωρίς άλλο ή μωροψία που έχουν τα ταγάρια μου. Ξέρετε, γίνονται από ειγάλυπτο...

- Ναί... όχι... ναί... Έκανε ο ξενοδόχος που τα είχε χάσει. Αυτό είναι βέβαια... Μα τί περίφημη μωροψία!... Όλο το ξενοδοχείο μωροβολάει άτ' αυτή!...

